

Arrest

nr. 289 766 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EGGERMONT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2023 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 07.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: A. (..)

Voornaam: D. (..)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: TUNISIE

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 07.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 07.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.04.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), en van de verdedigingsrechten als principe van Europese recht, van de proportionaliteitsbeginsel.

In Wat, eerst tak, DVZ neemt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder gehoord te hebben of de mogelijkheid overlaten aan de verzoeker om zijn opmerkingen te maken op een nuttige manier.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om de verzoeker te ondervragen voor het nemen van zo'n beslissing.

Terwijl Het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt aan het bestuur op om zijn beslissing met zorg.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat de "terugkeerrichtlijn" (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod

Aldus vormt BGV een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Voorts verklaart artikel 6 van deze richtlijn dat de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel, zoals de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten of de afgifte van een inreisverbod.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (RVV, arrest n° 134 804 du 9 december 2014).

Zoals voornoemd herhaald, BGV:

- Vormt wel een toepassing van het Europese recht

- Vormt een beslissing die de belangen van de verzoeker, meer dan aanzienlijk beïnvloedt

Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van het verdedigingsrecht, ten volle van toepassing in dergelijk geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voornoemde arrest door de Raad van State (233.257 van 15 december 2015) werd bevestigd, die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten volle deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moet toepassen worden.

In casu lijkt het dat de verzoeker gehoord werd, maar we hebben geen informatie over de omstandigheden van zijn gehoor.

Immers spreekt Mijnheer alleen maar een beetje Frans, maar het is genoeg niet om een volledige gehoor af te leggen.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker over gezondheidsprobleem gesproken heeft die een invloed kan hebben op de aflegging van de bestreden beslissing.

De verzoeker moet niet alleen maar horen worden maar moet in nuttige omstandigheden horen worden.

Dat bedoelt dat hij de kans moet krijgen om verstand te worden om correct zich te verdedigen.

Meer hebben we ook geen bewijs dat de politieagent de Frans taal beheerst om de verzoeker te begrijpen.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet besluiten dat de verzoeker nuttig en correct gehoord werd. Dergelijke elementen is zo belangrijk ten aanzien het artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980, in de mate dat deze bepaling op het bestuur oplegt om met het belang van de kinderen rekening te houden wanneer het bestuur een verwijderingmaatregel neemt.

Er is bijgevolg een schending het hoorrecht en van de verdedigingsrechten.

Dezelfde vaststellingen stellen ook vast een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt dit lastgenoemde principe op het bestuur om zijn handelingen met zorg te voorbereiden.

In casu moeten we vaststellen dat het niet het geval is.

Immers heeft het bestuur een beslissing genomen zonder een effectief gehoren aan de verzoeker gegeven heeft.

De verzoeker kon niet op een nuttige manier horen worden.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing niet met zorg voorbereid en bijgevolg is het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ geeft een B.G.V. zonder de situatie van Mijnheer te analyseren en zonder de proportionaliteit beginsel toe te passen.

Terwijl er is geen analyse van de proportionaliteit van de maatregel en die laste principe geschonden is.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Terwijl het bestuur een bijzondere plicht van motivatie in de mate dat hij van een discretionaire bevoegdheid geniet.

Dat het bestuur manifeste appreciatiefout begaat in zijn lezing van het dossier van de verzoeker

Het is nodig om eraan te herinneren dat de “terugkeerrichtlijn” (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod

Aldus vormt een B.G.V. een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Artikel 6 §2 en 7 §4 hebben gecodificeerd de mogelijkheid om BGV en een inreisverbod af te geven voor openbare orden.

Het Hof van Justitie van Europese Unie heeft deze bepalingen geïnterpreteerd:

« [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité.

Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

Aldus blijkt het uit die rechtspraak dat DVZ een individueel examineren moeten maken en moet met alle omstandigheden rekening houden.

Meer heeft het Hof herhaald dat de Leden Staten het beginsel van proportionaliteit toepassen, en de beoordeling in een strafzaak niet genoeg per se is om een dergelijke maatregel af te geven.

Het moet ook herhalen worden dat het bestuur zich baseert op artikel 74/11, §1, 4° :

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De formulering van het wet is duidelijk: het bestuur heeft geen verbond bevoegdheid maar een discretionaire bevoegdheid.

Het impliceert een bijzondere motivatie plicht als het bestuur beslist om zijn bevoegdheid te gebruiken.

Uit de verschillende elementen kunnen we samenvatten dat:

- Het bestuur een bijzondere motivatie plicht heeft
- Het bestuur moet een concrete proportionaliteit toets maken

Dat betekent dat het verwijzen alleen maar naar een verslag niet genoeg is.

Het bestuur moet concreet en actueel nakijken of de vreemdeling een gevaar is, en moet ook de nadelen van de maatregel voor de persoon in aanmerking nemen.

Deze toets impliceert uit te leggen dat er geen andere maatregel die niet minder streng is die zou een vergelijkbaar doel zou hebben.

Concreet bedoelt het dat het bestuur moet uitleggen waarom ze geen inreisverbod met een minder lang periode neemt.

In huidig geval, heeft DVZ geen proportionaliteit toets gemaakt.

Immers verwijst het bestreden beslissing alleen maar naar een verslag.

Deze verslag is bijzonder kort en spreekt alleen maar van :

“Betreft winkeldiefstal in Colruyt. NAdeel 59.98 euro.

Verdachten zijn agressief naar de winkeldetective toe.”

Een dergelijke samenvatting is bijzonder kort en kan geen nuttig informatie geven.

We weten niet over de rol van de protagonisten, Mijnheer was niet alleen.

Die feit is ernstiger dat Mijnheer niets gestolen heeft maar hij was alleen maar met zijn “vriend”.

We hebben geen toegang tot het mogelijke gehoor van de verzoeker in het kader van het onderzoek.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet begrijpen hoe het bestuur tot zijn besluit aangekomen is.

Meer heeft het bestuur niet uitgelegd waarom drie jaar proportioneel zou zijn.

DVZ heeft niet met een erg belangrijk element van het dossier rekening gehouden en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Immers legt dit beginsel op aan het bestuur om met alle die elementen van het dossier rekening te houden, die niet het geval is.

Meer heeft het Raad beschouwd dat de verwijzing naar de verschillende strafzakken niet genoeg is om dergelijke maatregel af te geven (arrest n° 177 215 du 31 oktober 2016).

Deze arrest onderlijnt ook het feit dat de redenering het dezelfde moet zijn in het kader van een B.G.V. en het inreisverbod.

In het geval van de verzoeker werd hij niet beoordeeld en zijn strafblad is blanco.

Er is bijgevolg een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en ook van de richtlijn 2008/115, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het is ook duidelijk dat het dossier van de verzoeker niet correct klaargemaakt was en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, derde tak, DVZ neemt een bevel om grondgebied te verlaten zonder rekening houden met de verschillende elementen van het dossier.

Dat het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op het bestuur om met alle de elementen van het dossier rekening te houden.

Dat artikel 74/13 legt op een analyse van de privé en familielevens voor het nemen van een B.G.V., en is ook geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er is een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest, in de mate dat de verzoeker met zijn familie hier leeft.

Dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en dat er is een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het moet vaststellend worden dat Mijnheer heeft geuit dat hij medische probleem heeft.

Het moet nog vastgesteld worden dat dat feit door DVZ gekend is.

Het moet nog onderlijnend worden dat uw Raad heeft beslist (arrest 121.542 van 27 maart 2014) dat :
« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.»

Het moet vastgesteld worden dat DVZ geen verbonden competentie heeft, en moet rekening houden met de elementen van het dossier.

Immers moet het nog onderlijnend worden dat het behoorlijk bestuur principe, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt op de administratie om met zorg zijn handelingen voor te bereiden, en met alle de elementen van het dossier rekening te houden.

In het huidige geval, moet het vaststellend worden dat DVZ niet rekening gehouden met verschillende belangrijke punten van het dossier:

- Mijnheer is in België sinds verschillende jaren

- Mijnheer heeft medische problemen en hij is behandeld door het ziekenhuis van Elsene

Echter zijn dergelijke elementen niet in aanmerking genomen door DVZ toen het bestuur zijn beslissing genomen heeft.

Niets is gezegd over die elementen in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980 voorziet dat :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het huidige geval moet het vastgesteld worden dat er geen concrete examen van het gezins- en familieleven van de verzoeker, en van zijn gezondheidstoestand, terwijl die examen voorgelegd door artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Dergelijke vaststellingen leiden ook tot een schending van artikelen 3 en 8 van de Europese Verdrag van de Rechten van de Mensen en van artikel 4 en 7 van de Handvest.

Immers moet het herhaald worden dat deze artikel 8 EVRM en 7 van de Handvest de privé en familie leven beschermen.

De EVRM heeft een ruime interpretatie gegeven tot de notie van privé en familie leven.

Het is duidelijk dat de familie leven van de verzoeker onder het begrip van de familie leven van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest valt.

De bestreden beslissing maakt geen analyse van de situatie van de verzoeker onder die artikel, terwijl het bestuur op den hoogte van de familiale situatie van de verzoeker.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest.

Dat feit is ernstiger dat de rechtspraak van het Raad van State legt op dat een toetsing van het legaliteit van de beslissing ten aanzien van het artikel 8 EVRM op het moment van het nemen van de beslissing maken moeten worden (RvS. : n°239.259 du 28 september 2017 en n°240.691 du 8 februari 2018).

De artikel 3 EVRM en 7 van de Handvest beschermen tegen de mogelijke onmenselijke of vernederende behandelingen.

In het geval van Mijnheer heeft hij verklaard dat hij in een behandeling is bij het ziekenhuis van Elsene.

Het bestuur heeft niet over die punt gezegd en de verzoeker zal zich tot onmenselijke of vernederende behandelingen blots worden in geval van stopzetting van zijn behandeling.

Er is bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM en 7 van de Handvest.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij zich in België ophoudt zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel alsook dat zij op heterdaad betrapt werd op feiten van winkeldiefstal waardoor zij geacht kan worden de openbare orde te schaden. Er wordt haar bevolen onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat nu zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren op de wettelijk voorziene manier en zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Tevens blijkt dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel zodat het duidelijk is dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden. Daarnaast oordeelt de verwerende partij eveneens dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op de betrapting op heterdaad op feiten van winkeldiefstal en de maatschappelijke impact van dergelijke feiten. De verwerende partij neemt verder in overweging dat verzoekende partij geen persoonlijke belangen in België heeft. Zo heeft zij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België en verklaarde zij tevens geen medische problemen te hebben. Derhalve werd rekening gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van het proportionaliteitsbeginsel, merkt de Raad op dat dit als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. Verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in voorliggende zaak het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoekende partij op 7 februari 2023 wel degelijk gehoord werd door de politie van Zaventem. Verzoekende partij meent dat dit gehoor niet afdoende is omdat zij maar een beetje Frans spreekt en ook niet blijkt of de politieagent voldoende Frans beheerst. Daargelaten de vaststelling dat evenwel niet blijkt dat verzoekende partij de gestelde vragen niet zou begrepen hebben en daardoor geen antwoord kon geven, noch dat de politieagent de gegeven antwoorden niet zou begrepen hebben, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij de vaststelling dat zij geen blijk heeft gegeven van enig medisch probleem die een verwijdering in de weg staat geenszins ontkracht. In het huidige verzoekschrift komt zij immers niet verder dan een blote bewering dat zij een gezondheidsprobleem heeft en dat zij daarvoor in behandeling is. Het administratief dossier bevat voorts slechts een kopie van een medische kaart geldig tot 22 maart 2022 (en dus al verstreken op het moment van het treffen van de bestreden beslissing) maar hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij werkelijk in behandeling is, laat staan dat het gaat om een behandeling waardoor een terugkeer naar het herkomstland tegenaangewezen is. Verzoekende partij onderbouwt op geen enkel objectieve wijze dat zij wel degelijk een medische problematiek vertoont waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Een blote bewering volstaat uiteraard niet om een medische problematiek aan te tonen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog bijgevolg hoe dan ook niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.6. Verzoekende partij betwist voorts door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Zoals duidelijk blijkt bevat het bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke motieven die elk op zich de afgifte van het bevel kunnen schragen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum noch is zij in bezit van een verblijfstitel. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel een bevel afleveren aan de verzoekende partij. De kritiek die de verzoekende partij uit op het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden kan geen afbreuk doen aan de determinerende vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten zodat het bevel om het grondgebied te verlaten overeind blijft.

Daargelaten de vaststelling dat het ganse betoog over het inreisverbod geen weerslag heeft op de vaststelling dat het bevel voldoende geschraagd is door het determinerend motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe benodigde documenten, dient gesteld dat het ganse betoog over het feit dat er aan het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod werd gekoppeld om reden van openbare orde niet gevolgd kan worden. Zo blijkt dat het inreisverbod van 7 februari 2023 gegeven werd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan én omdat zij de verwijderingsbeslissing haar ter kennis gebracht op 21 april 2019 niet heeft uitgevoerd. Naast de vaststelling dat het motief dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel al afdoende is om de afgifte van het inreisverbod te schragen, blijkt uit het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat de reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen onder meer gesteund is op de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, motief dat losstaat van het motief inzake de bedreiging van de openbare orde. Waar verzoekende partij voorts nog stelt dat het bestuur zich baseert op artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan zij evenmin gevolgd worden. Dit artikel heeft betrekking op een inreisverbod, terwijl de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Daarenboven en louter ten overvloede blijkt ook uit het arrest nr. 289 765 van 5 juni 2023 waarbij het beroep tegen het inreisverbod van 7 februari 2023 werd verworpen, dat het bestuur geen toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Zoals reeds hoger gesteld betwist verzoekende partij niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe benodigde documenten. Conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in beginsel in dat geval over te gaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten mag evenwel niet ingaan tegen *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zodat de verwerende partij hiermee rekening dient te houden.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden

tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.8. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de elementen zoals vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar zij is geenszins ernstig. Zoals blijkt heeft de verwerende partij vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Waar verzoekende partij niet aantoonde dat zij een gezinsleven noch minderjarige kinderen in België heeft, maakt zij ook niet aannemelijk hoe haar familielevens geschonden werd door de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds gesteld toont de verzoekende partij daarnaast ook niet op enige concrete wijze aan dat zij enige medische problematiek vertoont die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat.

Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij elementen inzake haar familielevens, het hoger belang van het kind of de gezondheid van verzoekende partij over het hoofd heeft gezien. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest blijkt uit de bespreking hoger dat zij het bestaan van een gezins- of familielevens in België niet heeft aangetoond, laat staan van een beschermenswaardig gezins- of familielevens. Verder toont zij met haar betoog waar zij stelt al enkele jaren in België te verblijven ook niet aan dat zij gewag kan maken van enig privéleven in België waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. Een loutere verwijzing naar een illegaal, minstens precair verblijf van enige jaren in België maakt niet dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Met haar blote betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in België persoonlijke, sociale en economische belangen heeft waardoor zij doet getuigen van een privéleven in België, laat staan van een beschermenswaardig privéleven. Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.10. Nu verzoekende partij ook niet heeft aangetoond dat zij enige medische problematiek vertoont die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat en zij voorts geen andere elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij in het herkomstland onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, toont zij evenmin een schending aan van voormeld artikel. Daar artikel 4 van het Handvest eenzelfde inhoud kent als artikel 3 EVRM toont zij evenmin een schending aan van artikel 4 van het Handvest.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER